

מישטרת חדרה וזיכרון יעקב, התגלו באור תה תקופה.
 כלאפי (ספו) חסן, יהודי מנתניה, נעצר על-ידי המישטרה המקומית בחשד של השחתת פתות בשוד. כאשר הובא לפני שופט שלום להארכת תקופת מעצרו ביקש מה שופט, ובקשתו נרשמה בפרוטוקול, שלא לעצור אותו, משום שמישטרת נתניה ידועה בעינויייהחשמה שלה והוא פוחד. מאוחר יותר שלח פרקליטו, עורך-הדין צבי לידסקי, עורכת-דין ממשרדו למישטרת נתניה, כדי לבקר אצל הלכות שלו. שוטרי נתניה היתממו, וטענו שאינם יודעים היכן נמצא ספו. אחרי מאמצים רבים גילתה עורכת-הדין כי ספו הועבר ל-מישטרת זיכרון-יעקב. בזיכרון-יעקב סירבו השוטרים לאפשר לה להיפגש עם לקוחה, בטענה ש"הוא נמצא בחקירה".

היא חזרה לתל-אביב, ולמחרת שלח עורכהדין לידסקי לאותה משימה את עורכהדין יעקב זליגמן. אחרי ארבע שעות שבהן נידחה זליגמן בלדרושוב, איפשרו לו סוף-סוף להיפגש עם ספו. תיאורו של זליגמן על הפגישה מוזעזע: "ספו היה במצב של אפסית-כוחות. בקושי היה מסוגל לעמוד על רגליו. תוך כדי כני וגניחות סיפר לי כי קיבל מכות-חשמל בגופו, כתבו אצבעות לתוך עיניו וחנקו אותו עם מסכת-גז. ראיתי על גופו סימני עינויים. עיניו היו אדומות, ברגליו היו סימנים אדומים וידיו נפוחות".

זליגמן דרש בדיקה רפואית ופקד רוט שטיין סירב, כמובן. הפרקליטים הגישו עירעור לבית-המשפט, וביקשו לשחררו, אך להפתעתם לא התקיים הדיון. ספו עצמו

במכתב ששלח למישפחתו לנתניה, בהיותו בידי המישטרה, סיפר כלאפו חסן לאישתו ולדודו יצחק, על העינויים הנוראים שעבר. אשתו ושני ילדיה של חסן נפגשו השבוע עם העצור, כאשר הובא לבית-המשפט המחוזי לקריאת כתב-האישום נגדו. כלאפו חסן כפר באשמה המיוחסת לו.

המישפחה

ביטל את בקשתם של פרקליטיו. במיכתב לדודו יצחק גילה ספו כיצד הוכרת לחתום על ביטול בקשת הערר: "שפכו עלי גאזים, שמו לי מסיכה של גז. נחנקתי, ולא היה לי אוויר לנשום. עשו לי זרמים בכל הגוף, ונוסף לזה רצו לעשות לי דבר רים שאפילו למחבלים לא עושים. ככלו אותי באזיקים בידי וברגלי, ותלו אותי ב-אוויר עם הראש למטה והתחילו למשוך את אבן-המין שלי עד שנחנקתי ואיבדתי את ההכרה. הם אמרו לי שישרסו אותי. אני זוכר אפילו את השמות של השוטרים ש-עינו אותי: גרוסמן וברעם. היה שם עוד שוטר, שהציג עצמו בפני בשם 'אלי הר זיין', והיתה שוטרת בשם אסתר. לא יכולתי לסבול את החקירה הזאת, ואחרי 12 שעות של עינויים נאלצתי לעשות מה שהם ביקשו ממני".

קל לדמיין את מצבו הנפשי וצורתו היציגות של ספו, ואין פלא לכן שה-מישטרה לא יכלה להרשות לעצמה ל-הביאו לפני שופט, ומשום כך אילצה אותו לחתום על ביטול בקשת הערר שלו.

המפכ"ל או השר - הביתה!

חדושים בשיטות-החקירה שלה גילתה המישטרה במקרהו של חנניה אלבו. אלבו הואשם כי השתתף באותו שוד שבו השתתף גם ישראל כהן. כאשר הובא לפני השופט סגלסון לשם הארכת

בגו בטענה זו, שהושמעה בתקופת רבה על-ידי עורכהדין. כבוד השופט דב לוין, שהחל בדיון, אף הוא התרשם מרצינות ה-עניין ותבע המצאת תעודה רפואית, ובתיק מצויה תעודה רפואית של ד"ר שפירא, אשר הנני מוצא בה סימוכין לאפשרות שישראל כהן הוכה. יצוין כי גם נאמר, כי נאמר בפני כבוד השופט סגלסון כי מדובר לא על מכות וטירות-לחי סתם, אלא על מכות-חשמל וזרימת גזא מדמיע. בתי-מישפט זה לא יתן ידו לשיטות חקירה אלה, ועל כן הנני מחליט על סבלת הערר ומצווה על שיחרור מידי".

חניקה ואיומים בסירוס

ישראל כהן סבר לחמו, שבזאת תמה מסכת העינויים והייסורים. אולם הי-מישטרה לא מיהרה להרפות מטרפה. מי-שרת ישראל אינה אוהבת, ואינה רגילה שעצירים שלה ישוחררו ממעצר סתם כך. המישטרה גם לא יכלה להרשות לעצמה שכהן יסתובב חופשי, ויגלה את שיטותיה המיוחדות להשגת הודאות ולעשיית צדק. היא מיהרה לערער לפני השופט העליון בן-ציון שרשבסקי, אשר קיבל את עירעורה והחזיר את כהן למעצר, מבלי להתייחס לשאלה אם עונה או לא.

אפשר היה לחשוב כי מיקרהו של כהן הוא מיקרה יוצא-דופן. לפחות עוד שני מיקרים, שבהם השתמשה מישטרת נתניה באותן שיטות כלפי העצירים שלה, כשהיא נעזרת בשיטותיהן הטובים של

"לא אתן ידו!" דודי וולך, שופט בית-המשפט המחוזי בתל-אביב, קבע שלא יתן ידו לשיטות-החקירה הפסולות שבהן השתמשה המישטרה כדי להשיג "הודאות".

רחי להשתתף בבדיקות. הרופא המישטרי המיר את שבועתו הרפואית בנאמנותו ל-מדי המישטרה, וקבע שלא גילה כל מי-מיר צאים על גופו של כהן.

השופט לא נתן ידו

כשהסתיימו ימי המעצר של כהן, נקט טה המישטרה אחת מדרכי הרמייה הי-מפורסמות שלה. היא הביאה את כהן לפני שופט-שלום אחר, הפעם בפתח-תיקווה, ומבלי לספר לו על מהות הדיונים המישפטיים הקודמים, ביקשה ממנו ל-דאריך את המעצר. המישטרה אף סיפרה לשופט הפתח-תיקוואי, אריה גרף, כי כהן מעורב בשורה של פריצות (בעוד שקודם-לכן דיברה רק על פריצה אחת ויחידה בלבד), וכי ערך הרכוש שגנב היה כמה מאות אלפי לירות, בעוד שאצל השופטים שקדמו לגרף הסתפקה המישטרה ב-200 אלף לירות. השופט גרף נפל בפח שטמנה לו המישטרה, הורה לעצור את כהן ל-12 ימים נוספים.

על החלטה זו הוגש העירעור לשופט המחוזי וולך, עירעור אשר ייכנס בוודאי להיסטוריה של תולדות ההידרדרות של הי-מישטרה בישראל ואובדן צלם-האנוש של אחדים מאנשיה. בהחלטה שבה שיחרר וולך את כהן, שיחרר השופט את המהלכים המישפטיים של הפרשה, וכתב:

"עיקר הטיעון נסב סביב הטענה שאין לסמוך על ההודאות שניגבו מישראל כהן, למשל ב-21.4.76, וזאת לאחר שנטען כי קודם-לכן עונה והוכה קשות במישטרה. לצערי עלי לקבוע, כי כנראה יש דברים

הסני' גורית הזדעעה מההדרת בקבוק לגוף לקוחה. עורכת-הדין כרמלה חנוך, עורכת-הדין

הפרקליטים אליהו קידר (מימין) וצבי לידסקי, שני עורכהדין שיצאו בתקופה חריפה על שיטות-החקירה ה"מורדניות" של מי-שרת ישראל. לידסקי וקידר טוענים שלא ניפגשו עד כה בעינויים מחריזים כאלה.